

og arbejdsgiveren i den formelle udformning, og hvis arbejdsgiveren derfor siger, at det har han ikke nogen interesse i, det er ikke i hans tarv, at de går på deltid, så kommer folk ikke på deltid.

Kl. 17.45

Men for lige at få det klart: Er den radikale ordfører enig i, at det helt store problem på det her område er, at arbejdsgiverne nægter dem, der har lyst til det, at komme på deltid, og at det overhovedet ikke løses af det forslag, som kommer herfra VCO-blokken?

(Kort bemærkning).

**Ole Sohn (SF):**

Ja, nu er jeg jo lidt ked af at komme op efter den forrige taler her, fordi jeg faktisk vil mene, at Det Radikale Venstre ikke helt har forstået forslaget dybde. Man griber jo ind i alle overenskomsterne, også i overenskomster, hvor der er aftaler om deltid, og hvor der gives mulighed for, at man kan forhandle sig til en aftale om deltid. Det betyder sådan set også, at hvis en arbejdsgiver opslår en ny stilling, der ikke bygger på et overenskomstforhold – det gør det jo ikke, for det griber man ind over for – så kan man bare opslå en deltidsstilling. Så bliver der rig mulighed, hvis arbejdsgiverne ønsker det, fordi man så kan opslå deltidsstillinger, og så kan folk søge dem.

Det, der er problemet, er, at hvis jeg f.eks. var inden for rengøringsbranchen, så ville jeg da nok kun opslå deltidsstillinger, for det er et ret hårdt arbejde. Det er de færreste, der kan klare 37 timer. Jamen så kan de da nøjes med halvdelen, medmindre de er tvunget til det, og så tage to job. Så får man til gengæld ikke kørselspenge mellem de to job.

(Kort bemærkning).

**Anders Samuelsen (RV):**

Først til hr. Søren Søndergaard, som spørger, om jeg er enig i de undersøgelser, som peger på, at det er arbejdsgiverne, som er en primær forhindring.

Jeg er enig i, at arbejdsgiverne også ofte er en forhindring, men det er så sandelig også den del af lønmodtagerorganisationerne, som stadig væk sidder fast i noget beton fra forrige århundrede, og som ikke er villig til at give sig i forhold til at give nogle bedre muligheder for deltid. Så det er sådan set en problemstilling, der gælder på både den ene og den anden side. Det var det ene.

Så antyder hr. Ole Sohn, at jeg ligesom ikke rigtig har forstået lovforslaget og dybden af det.

Nu vil jeg altså sige, at jeg er rimelig overbevist om det. Jeg har forstået lovforslaget sådan, at det ikke kommer til at gælde de nuværende overenskomster. Det kommer til at gælde, når de udløber, og når de nye kommer. Der er ikke noget med, at der bliver grebet ind i de nuværende overenskomster. Sådan er jeg ret sikker på, at lovforslaget skal læses, ellers må hr. Ole Sohn prøve at gå efter og korrekse mig, hvis det ikke er rigtigt.

Så vil jeg lige slutte af med at sige, at jeg er glad for, at hr. Ulrik Kragh lidt tidligere understregede, i hvor høj grad Venstre og De Konservative, regeringspartierne, mente det her alvorligt. Jeg synes bare ikke, at det fremgår. Man mener det jo ikke alvorligt, for hvis man mente det alvorligt, så gjorde man det til en ret. Så kunne man begynde at snakke om den lille mand og alle mulige andre ting, men når man ikke mener det mere alvorligt, end at man bare vil gøre det til en mulighed, jamen så ved jeg ikke rigtig, om jeg kan bruge det til andet end som et eksempel på retorik, hvad hr. Ulrik Kragh står og siger. Der er ikke ret meget indhold i det.

(Kort bemærkning).

**Ole Sohn (SF):**

Nu skal en første behandling bruges til både at komme med holdninger og til at afklare eventuelle uklarheder, så jeg vil sige sådan meget radikalt, at både hr. Anders Samuelsen og undertegnede har ret.

Loven træder i kraft – jeg kan ikke huske, om det er fra 31. marts eller sådan noget, men her i løbet af foråret – og det er dér, hr. Anders Samuelsen har ret, så for de eksisterende overenskomster får det først virkning, når de skal fornyes. Det er sådan set det samme som at sige, at de får en pistol for brystet; de har jo altså ikke nogen valgmulighed. Der bliver grebet ind i overenskomsterne, blot med virkning fra når de nye nu træder i kraft, og så vil der være mulighed for, at arbejdsgiverne kan opslå deltidsstillinger og måske oven i købet i et sådant omfang inden for brancher, hvor det kan være formålstjenligt, at man undergraver eksistensgrundlaget for en række personer, som i virkeligheden gerne vil have ret til fuld tid.

Derfor er mit spørgsmål til Det Radikale Venstre: Mener man ikke, der bør være en lighed? Hvis der skal være en mulighed for ret til deltid, skal der så ikke også være en tilsvarende ret for folk, som er blevet sat på deltid, til at få fuld tid? For hvis ikke retten går begge veje, så kan man